

Retning, som det nærværende Lovforslag i det første Punktum har statueret. Jeg mente, at det, der var Trang til, var at aabne en Adgang til at omstøde eller betage Retsvirkningerne af et Udlæg for vedkommende Debitor eller Kreditorer, som ved Misligheder eller noget, der lignede Misligheder, fra Udlægshaverens Side blev hindrede i at benytte den Ret, som Konkursloven nu giver dem. Jeg tænkte altsaa særlig paa den Fremgangsmaade, der bruges med Forlig eller Domserhvervelser ved vedtaget Værneting paa fraliggende Steder, som ere blevne hemmeligholdte for andre, eller et Udlæg, med hvilket Debitor var bleven overrumplet, idet han uden at have forstaaet, hvad han tidligere havde indladt sig paa, bliver holdt borte fra at kunne møde Udlæget i det Øjeblik, det finder Sted, med sin Konkursbegæring. Jeg havde tænkt kun at holde mig til saadanne Tilfælde, at gøre den ny Adgang til at afkræfte Udlæget bundet til saadanne Betingelser, der fra Udlægshaverens Side betegnede en mislig Fremgangsmaade. Forslaget her gaar nu videre, idet Afkræftelsen i de 8 Dage fra Udlæget ikke er bunden til den Betingelse, at der fra Udlægshaverens Side er vist noget, der kunde betegnes som eller formodes at være en Mislighed. Afkræftelsen er ganske ubetinget, og dette gaar adskilligt videre, end Anledningen giver Grund til at mene. Jeg kan imidlertid tiltræde Tanken og skal ikke i og for sig have noget imod, at denne ny Afkræftelse kommer til at gælde over for enhver Udlægshaver, selv om det maa siges om ham, at han paa en aldeles legitim Maade har forfulgt sin Ret, og der intet kan bebrejdes ham. Dette er dog saaledes i Kraft af en anden Tanke end den, der ligger til Grund for Konkursloven, nemlig i Kraft af den Tanke, at de paagældende konkursbointeresseredes Ret er en bedre Ret, at deres Ret, naar den Insolvens, som foranlediger Konkursen, er eller maa formodes at være til Stede i det Øjeblik da Udlæget finder Sted — idet der kun er Tale om en ganske kort Frist af 8 Dage — objektivt set er bedre end Udlægshaverens Ret, og Udlægshaveren kan under disse Omstændigheder ikke faa en Særstilling, uagtet han paa fuldstændig legitim Maade har forfulgt sin Ret. Jeg har intet imod, at man gør det gældende i den Udstrækning, som her er foreslaet, uagtet det gaar meget videre, end Anledningen fremkalder.

Jeg kan dog ikke nægte, at det forekommer mig, at naar man gaar saa vidt,

bliver Bestemmelsen, som nu findes i § 23 i Konkursloven, temmelig overflødig og ikke ganske i Harmoni med denne Bestemmelse. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (P. G. C. Jensen) udtalte, da han fremsatte Forslaget, at den jo ikke blev overflødig, thi det kunde tænkes, at interesse-rede blev afskaarne fra at benytte den ny Afkræftelse, som dette Lovforslag byder dem, og saa maatte gribe til den allerede efter Konkurslovens § 23 gældende. Dette er naturligvis tænkeligt, men Forudsætningen derfor er, at de paagældende Kreditorer holdes i Ukendskab med eller ere ukendte med Udlæget, thi ere de kendte med Udlæget, behøve de jo ikke at vente længere. Det er altsaa kun den Mulighed, de ærede Forslagsstillere fremhævede, at Kreditorerne ere ukendte med Udlæget, men nu forekommer det mig rigtignok, at en Gang maa man dog stille den Fordring til Kreditorerne, at de skulle passe paa, hvad der foregaar med en Debitor, der er i en saa betænkelig Stilling. Jeg kan forstaa, at man holdes i Ukendskab indtil Forliget eller Forkyndelsen af Stævningen eller selve Dommen, men naar de passe saa lidt paa, at de end ikke blive bekendte med, om et Udlæg finder Sted, forekommer det mig nok, at det maa blive deres egen Skade. Jeg tror derfor, at det er ret overflødigt at bevare den gældende Regel, naar man gaar saa vidt som her, og tilmed naar den hviler paa et andet Princip. Konkurslovens Regel gaar ikke ud paa, at man omstøder Udlæget i Anledning af en objektivt bedre Ret, men i Anledning af Udlægshaverens Mislighed, idet det kan omstrides, naar han har været vidende om en allerede tidligere stedfindende Insolvens. Det er altsaa en helt anden Tankegang end den, der ligger til Grund for dette Forslag, og jeg tror ikke, at de to Regler ville komme til at virke paa samme Maade. Jeg tror, det naturlige er at sige ikke *baade* det ene og det andet, men *enten* det ene eller det andet, og det bliver mig ganske særlig klart, naar jeg ser paa det andet Punkt i Forslaget, som jo gaar ud paa, at Boet skal godtgøre Udlægshaveren, hvis Udlæg omstødes i Løbet af 8 Dage, Retsomkostninger og Salær med et vist Beløb. Dette gaar paa den anden Side videre, end jeg havde tænkt mig; thi det er jo ikke blot den Udlægshaver, som paa en aldeles legitim Maade har forfulgt sin Ret, der skal have denne Erstatning, men ogsaa den, der har begaaet de Misligheder, som Konkurslovens § 23 nu omtaler.